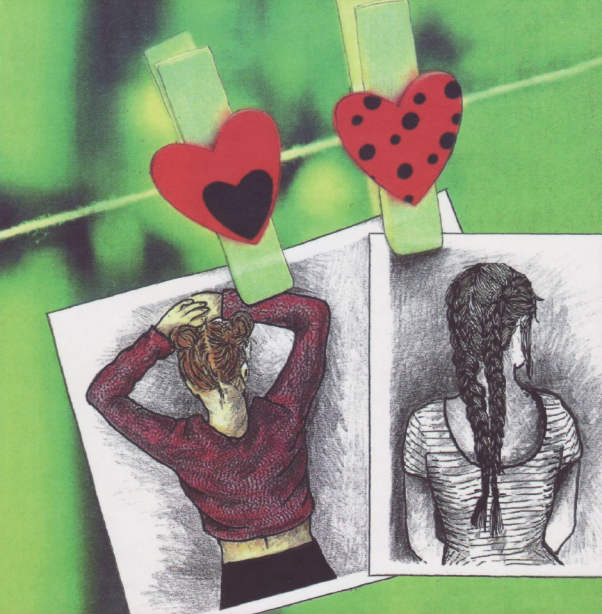

LENA RIEČANSKÁ

SLADKÝCH ŠTRNÁŠŤ

S HORKOU PRICHUŤOU

Vydavateľstvo
Spolku slovenských spisovateľov

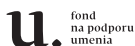
LENA RIEČANSKÁ

SLADKÝCH ŠTRNÁSTĚ

S HORKOU PRÍCHUŤOU

Copyright © Lena Riečanská 2017
Illustrations © Lucia Zajac Valová 2017
Cover design © Lucia Zajac Valová, Jana Satková 2017

Slovak Edition © 2017 by Vydavateľstvo Spolku slovenských spisovateľov,
spol. s r.o., Bratislava
e-mail: vsss@stonline.sk; <http://www.vsss.sk>

Realizované s pomocou Fondu na podporu umenia

Lena Riečanská: Sladkých štrnásť s horkou príchuťou
Ilustrovala: Lucia Zajac Valová
Fotografie z osobného archívu Mgr. Petra Pavla Uhlíka, čestného predsedu
Spoločnosti M. R. Štefánika, a fotografie z osobného archívu Leny Riečanskej
Zodpovedná redaktorka: Monika Bajlová
Obálku s použitím ilustrácie Lucie Zajac Valovej navrhla Jana Satková
Sadzba: Jana Satková
Tlač: P+M Turany

Prvé vydanie
Printed in Slovakia

ISBN 978-80-8061-993-0

1. kapitola

Katka vyšla z brány a zhlboka sa nadýchla. Svieži vzduch prenikol do pľúc, mráz ju poštekľil na celom tele. Uvedomila si, že v rýchlosti si poriadne nezapla vetrovku. Na druhom poschodí sa otvorilo okno.

„Katkááá,“ nieslo sa ulicou. Pozrela hore. Mama mávala čímsi neidentifikovateľným. „Zabudla si si čapicu. Mrzne!“ oznámila jej a balíček vytvorený z letáka blízkeho obchodného reťazca letel poverím.

„Aj sama to cítim,“ zašomrала a zatvářila sa ako mučník. Nekonečné poučania a upozornenia jej poriadne lezú na nervy! Predsa sama vie, či jej je zima. Balík vo vzduchu mierne zmenil smer a dopadol k nohám susedy Blažkovej, ktorá práve vyšla z brány a chystala sa na prechádzku so svojím psom.

„To je vrchol! Človek aby si dával pozor, lebo mu ešte niečo náhodou pristane na hlave,“ zlostila sa.

„Prepáčte, to je len čiapka pre našu zábudlivú slečnu,“ ospravedlnila sa mama, nevinne sa usmiala a na pozdrav zamávala. Dcéra aj staršia pani, pohľadom upriameným

k činžiaku, jej kývnutím rúk odpovedali. Okno sa vzápätí zatvorilo.

Beny využil nepozornosť svojej paničky, zdvihol jednu nohu a chystal sa neznámy predmet označovať. Katka ho v poslednej chvíli uchytila spod jeho bruška, ale zopár žltých kvapiek jej začiahlo ruku.

„Fúúúj, Beny, ty si teda kamarát. Teraz pôjdem taká smradľavá do školy!“ zhrozila sa. Situácia sa zmenila, tentoraz sa ospravedlňovala pani Blažková za svojho psa a s previnilým výrazom Katke pchala do ruky papierovú vreckovku.

„Troška si to poutieraj. Veď on je čistotný, včera som ho kúpala...“ blabotala a trhla vôdzkou s úmyslom prinútiť psa zmeniť smer obvyklej cesty. Katka si ju viac nevšímala. Ruku si dôkladne vyšúchala vreckovkou, čapicu strčila do aktovky a spokojná, ako bravúrne obišla matkin príkaz, kráčala smerom k škole.

„Brrr!“, striaslo ju. Po pár krokoch zhodila aktovku z pliec, roztvorila bočný zips a s miernym odporom farebný balík vytiahla. Papier vhodila do odpadkového koša a s nechutou si čiapku stiahla až po uši. Najviac ju zlostilo, že mama má opäť pravdu. Nahlas by to v žiadnom prípade nepriznala. Zastala pred miestnym fitnesscentrom a zahľadela sa do obrovskej sklenenej tabule. Odzrkadľujúci sa obraz ju vôbec nepotešil.

„Keby tá čapica aspoň nemala ten nápadný brmbolec!“ dostala nutkanie odtrhnúť ho, ale vedela, že by jej nespútaný čin vyvolal problémy v rodine. Nie v celej, ale matka by ho po patričnej hubovej polievke aj tak prišila späť. Stále si myslí, že má pravdu. Najhoršie je, že ju presadzuje silou svojej moci. Tatko sa z toho smeje a často mamu oslovuje „*hlavné veliteľstvo*“, lebo velí celej rodine. Ale väčšinou sa aj tak prikláňa k maminej mienke. Možno práve preto teraz brmbolec prežil nával majiteľkiných emócií a zostal na svojom mieste.

„Vyzierám ako šašo!“ rozťahla ústa do sileného širokánkeho úsmevu, až ju zaboľeli kútiky. V tom okamihu si v telocvični všimla muža na bežiacom páse. Sústredene na ňu pozeral, potom sa tiež usmial. Neprestával bežať, práve naopak, pridal v tempe. V domnienke, že mladú slečnu zaujal, zamával.

„Starec jeden, čo už ten chce?! Určite má toľko, čo môj otec, a naparuje sa ako superman,“ zamračila sa. V prvom momente mu chcela vyplaziť jazyk, potom len čiapku stiahla viac do čela a náhlila sa preč.

„Héj, Červená čiapocka, kam tak letíš?“ otočila sa. Adam troška pobehol, z pootvorených úst sa mu parilo. Prekvapene na neho pozrela.

„Fajčil si?“

„Čo ti hrabe? V desiatich som prestal,“ zažartoval a ro-

zozmial sa. „Však si si všimla, že mrzne...“ rukou jej veľavravne ťukol do brmbolca a čapicu potiahol až k nosu.

„Somár!“ spontánne vykrikla a potkla sa o hrbolec na asfalte. Zabalansovala, ale v poslednej chvíli ju zachytil.

„Soráč, to som nechcel. No ten tvoj brmbolec... je skvelý! Neodolal som,“ zatváril sa nevinne. „Aká si trendy! Aj moja segra túži po takej čapici.“

„To fakt? A ja som ju chcela zahodiť,“ zmierlivo sa pousmiala.

Adam potom zmenil tému. „Dnes o tebe hovorili v rádiu.“

„O mne?“ vyvalila oči.

„Jasné! Si Katarína, či nie?“

„To som,“ pozerala nechápavo.

„O inom od rána nepočúvam, len že Kataríny, Katky, Kačenky majú dnes meniny,“ rozosmial sa.

„Jáj, tak to myslíš! Skoro som zabudla.“

„Všetko naj...“ ušklábil sa.

„Ďakujem.“

„Dnes ťa čaká super deň... Ja mám meniny rovno na Vianoce,“ povedal Adam.

„To je fajn, nie?“

„Určite! Všetci riešia Vianoce a na môj sviatok úplne zabudnú. Takže vždy prídem o jednu oslavu,“ doložil a rozbehol sa za partiou chalanov. Katka ďalej kráčala sama. Keby

ich spolu videli spolužiaci, mali by zbytočné narážky, takže si z toho nič nerobila. V šatni už mala čiapka udelenú milosť. Katka ju opatrne sňala z hlavy a starostlivo, aby sa nestratila, ju vložila do rukáva bundy.

„Čaute,“ zakričala vo dverách triedy. Nieкто odpovedal, nieкто nie, ani ju to netrápilo. V ruchu, čo panoval v miestnosti, aj tak jej pozdrav zanikol. Nela už bola v triede a sústredene si vykladala zošity a peračník. Tlstý Braňo sa rozťahoval v celej uličke, Katka sa ledva popri ňom prepchala k svojej lavici.

„Čáááú,“ vítala ju Nela. „Máš úlohu z matiky?“ Katka pritakala. „Daj odpísať, ja som úplne zabudla... Len si po-hni, lebo to nestihnem,“ súrila ju. Katka vybrala zošit a hodila ho doprostred lavice. Vtedy si všimla čokoládovú figúrku na jej strane stola.

„Nezabudla si? Ty si naj...“ vrhla sa ku kamarátke a chcela ju objať.

„Len ma nezabi,“ v domnienke, že jej chce uštedriť výchovný buch, uhla a Katka skončila na jej stoličke. „Sorry, hovorím, že som zabudla. Posuň sa a daj ten zošit,“ stále nepochopila kamarátku úmysel. „A si si istá, že máš správny výsledok? Ktosi tu hovoril, že mu to vyšlo... Vlastne to je jedno, aspoň nedostanem guľu...“ zohla sa nad lavicu a rýchlymi ťahmi čmárala číslice do svojho zošita.

„Nerob sa, viem, že tú čokoládku mám od teba,“ dobiedzala Katka.

„Tak to sa mylíš, ležala tu, už keď som prišla. Asi máš tajného čitateľa. A nevyrušuj, radšej mi diktuj!“ vyzvala ju. Po pár minútach Nela spokojne vyriekla: „Hotovo!“ a obidve si s úľavou vydýchli.

„Stihli sme to v poslednej chvíli,“ zahlásila Nela, z tašky vybrala malý balíček a krúživými pohybmi ho podávala Katke. „A aj tak som na všetko nezabudla,“ povedala významne. „Na kamošku sa predsa nezabúda. Všetko najk meninám!“

„Ty vieš poriadne prekvapiť.“

„Pôvodne som chcela počkať do veľkej prestávky, ale tvoja záslužná činnosť moje rozhodnutie zmenila,“ povedala a doširoka sa usmievala.

„Otvor to!“ zavelila. Katka neváhala a zvedavo roztrhla farebný papier.

„Náušnice?“ prekvapila sa.

„Nepáčia sa ti?“

„Páčia, ale veď ja nemám v ušiach dierky! Zabudla si?“

„Nezabudla. Rozhodla som sa, že je načas spraviť z teba dámu. Dierky ti urobíme u mňa doma po vyučovaní.“

„Čo?“ Katka vyvalila na kamarátku oči. „Ty si trúfaš?“

„Jasné! Hádam sa nebojíš? Už som to robila sesternici.“

„To fakt? A prežila?“

„Nielenže prežila, ešte aj ušetrila. V lekárskej kozmetike by si poriadne zacvakala. U mňa to máš promptne a grátis.“

„Grátis rozumiem, ale ten druhý výraz počujem po prvý raz.“

„No, akože rýchlo, bez čakania,“ vysvetľovala Nela.

„Aha, lenže to sa povie promptne,“ opravila ju Katka.

„Hlavné, že si pochopila. Popoludní bude z teba iný človek. Teda pravá, sexi baba,“ predposledné slovo poriadne zdôraznila.

„Už teraz sa trasiem. Ako to chceš spraviť?“

„Normálne. Rozpálím ihlu... Neboj sa, bude sterilná...“ vážnou tvárou ju ubezpečovala Nela. Katke sa pri predstave amatérskej operácie zahmlilo pred očami a zbledla.

„Ja ne... neviem,“ zakoktala. „Odložme to na neskôršie, dnes aj tak nemôžem. Naši mi chystajú oslavu,“ vyhovárala sa. Našťastie v tej chvíli vošla do triedy učiteľka a ich rozhovor prerušila. Katka ešte stihla Nelu objasť a zašepkať: „Ďakujem, veľmi sa mi páčia.“

„Héééj, čo ste teplé?“ ozvalo sa zo zadnej chalanskej lavice a niekoľko spolužiakov sa rozosmialo. Ako na povel sa obe otočili. Katka im ukázala dlhý nos, Nela pohrozila rukou. Neopatrnou gestikuláciou zachytila škatuľku a obe náušnice sa rozkotúľali popod stoličky. Dievčatá sa naraz vrhli na štyri a dľaňami šmátrali dokola. „Mám ich,“ potešila sa Nela.

„Mládež, upokojíme sa!“ povedala učiteľka, okuliare si posunula vyššie na nos, prísne sa pozrela do triedy a dôstojne prešla ku katedre. Vedeli, že to bolo varovanie pred skúšaním, šum stíchol. Vyučovanie sa začalo.

2. kapitola

V byte zaznel zvuk zvončka. Matúš sa rozbehol k dverám.

„Ja otvorím,“ zakričal.

„Babi, konečne ideš,“ sprisahanecky jej zašuškal do ucha. „Hotové peklo! Mama mi nechce dať ani jeden koláč, otec šomre, že je hladný, Kata je odutá jak ropucha, tie dve sa stále o čomsi dohadujú... Jednoducho bláziniec,“ Katkin brat jedným dychom podával informácie o momentálnom stave v domácnosti.

„Ó, takže som tu dobre. Čo s ňou, nervóznou vašooooo *famííliou*,“ zaspievala babka.

„Akože vašou? Snád' našou. Predsa patríš do rodiny a vieš, ako sa hovorí: jablko nepadá ďaleko od stromu,“ žartovne, s vystretou rukou vítal svoju svokru otec a pomáhal jej z kabáta.

„Som rada, že napriek napätej atmosfére v tejto domácnosti prežil humor,“ usmiala sa babka. „Lebo humor je soľou života,“ dodala, jednou rukou si upravovala účes, druhou vyslobodzovala kyticu ruží z hodvábného papiera. „Kde máme oslávenkyňu?“ nakukla do kuchyne. „*Nedále-*